

Агасфер

Карманський Петро Сильвестрович

Мов гранітна скала, скаменів в мені біль,
А на віях замерзли пекучі.
Йду, прискорбний, як смерть, серед сумерків піль,
Серед зливи, негоди і тучі.
Задивившись вдаль, в безконечний простір,
Тягну ноги в смертельній знеможі.
Полям крячуть галки, а захмарений зір
Губить кінці на сірій дорозі.
По волоссю моїм зимний вітер скиглить,
Від шаруги опухли повіки,
А за мною іде тайна тінь і кричить:
«Будь проклятий навіки і віки!»
Йдуть похмурі віки, покоління падають
У бездонну яругу спокою,
А для мене літа в безконечність пливуть.
Боже, змилуйся раз наді мною!

Постійна адреса: http://ukrlit.org/karmanskyi_petro_sylvestrovych/ahasfer